

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ 18 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΤΩΝ ΒΑΓΙΩΝΕ.

Αἱ μάτια μου! ψυχή μου! οἱ τὰ κουνάδες¹⁾
 Φαουριὸ ποῦ θέ νὰ κάμουμε τὸ γιόμα!
 Εἶναι τώρα σωστά ἐξ ἡδομάδαις
 Ποῦ ψάρι δὲν ἐβάλανε 'ς τὸ στόμα.

Ψάλλουν τὴ λειτουργιὰ 'ς τὴν ἐκκλησιά τους
 Μὰ ὁ νοῦς τους 'ς ἄλλα μέρη τριγυρίζει:
 'Σ τὸ ψάρι, 'ς τὸ κορίσι, 'ς τὴν καυχιὰ τους
 Κ' ἡ σκορδαλιὰ θαρροῦν πῶς τοὺς μυρίζει.

Θρῆσκα κοιλιὰ ποῦ τσ' εἶχαν χαλινάρι
 Φαντάσου τὴν νὰ πέση ὅλη μὲ μίας
 'Ελευθέρη 'ς ἀλιάδα μὲ τὸ ψάρι!

Τὴ θέλω, Δέσποτά μου, τὴν εὐχή σου,
 Μὰ ἔνεκα τῆς σκορδομυρουδιάς
 Δὸς μού τὴν ἄλλη μέρα 'ς τὴν ψυχή σου!

A. B.

ΛΑΖΑΡΟΣ

'Επέθανε 'ὄν Λάζαρος σωστός
 Φτωχὴ καρδιά ἀπ' τὰ πολλὰ φαρμάκια
 Μὰ βρέθηκε γιὰ σέ ἕνας Χριστός
 ... μὲ φουοτυνάκια.

'Αράχνη.

¹⁾ Αὐστηροὶ ὀπαδοὶ τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας καὶ τῶν εἰθίμων.

ΕΞΩΦΛΗΣΑΜΕΝ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΝ.

Δυνάμεθα μετὰ ψυχικῆς γαλήνης νὰ εἰπώμεν: Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Τὸ πρᾶγμα πῆγε: crescendo. ἤρχιστε μὲ τὸ: Πῶς; καὶ θέλετε σιτέφανον; Πέρασε εἰς τὸ: Θὴ χὲ τιμωρήσει τὸ ἔθνος! Οὐάααα! Καὶ τελείωσε μὲ τὸ: ἀχ τολυήσῃσχι, ἀποτεινόμενον ἐκεῖ ὅθεν οὐδὲν ἔχει νὰ φοβῆθῃ ἕνεκα τοῦ βουλευτικοῦ ἀπαρασιάστου.

*Β, μπράβο! μπράβο!

Καὶ τώρα, γαίαν ἔχοις ἑλαφρὰν, ἀξιωμακρίστε Μεσσηνέζη

Καλιβάν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΝ

δπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

Κύριε,

Δὲν εἶχα τὴν τύχην οὔτε στραθὸς νὰ εἶμαι, οὔτε κουτσός, ὅπως μὲ ὠνομάσατε εἰς τὸν λόγον σας. Ἔχω τοὺς ὀρθαλμοὺς ὀξυδερκεστάτους, ἔχω δὲ καὶ δύο πόδας ὑγιεστάτους. Ἄν εἶς ἔχετε τεσσαρας, συγχάριον καὶ ὑμᾶς καὶ τὴν κυβέρνησιν εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκετε.

Δουλός σας,

Beaulieu.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΗΣ ΚΟΤΤΑΙΣ ΣΑΣ.

'Εσυνειθίνατε ἀπὸ τὰ μυθογραφικὰ δελτία τοῦ πρώην διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὅστις ἤρκειτο νὰ ἀναγράψῃ τὰς κλοπὰς χωρὶς ἄλλης θεραπείας καὶ ἂν σᾶς κλέψουν τὴν κόττα σας, τὴν μπουγάδα ἢ τὴν γυναῖκά σας, δὲν ἀναγγέλλετε τὸ γεγονός εἰς τὴν Δεῦθυνσιν, ἀρκούμενοι ὡς Τσικουνάδες νὰ κάμνετε τὸν σταυρόν σας, ἐπιφωνοῦντες:

— Ὁ Θεὸς μᾶς τᾶδωκε, ὁ Θεὸς μᾶς τὰ πήρε.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀστυνομία ἔρχεται πολλάκις εἰς θέσιν νὰ

άνευρίσκη κλοπιμαίαις κότταις, ἀλλὰ νὰ χάνη τὸν νοικοκύρη των. Καὶ ἔτσι νὰ ἐρωτᾷ ἑαυτὴν :

— Νὰ τῆς φάγω; Νὰ μὴν τῆς φάγω;

Τίμιοι πολῖται ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γενῶσι τοιαῦτα ἀγκιστροειδῆ ἐρωτηματικά εἰς τὸ μυαλὸ τῆς ἀστυνομίας. Ἐκαστος πολίτης πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀστυνόμος· τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρχη ἀστυνομία.

Οἱ ἐκατόφθαλμοι καὶ ἐκατόγχειρες ἐβασίλευον μίαν φράν εἰς τὴν γῆν μας. Τώρα πρέπει νὰ νομίζωμεν εὐτύχημα ὅταν ὁ Διευθυντὴς μας τύχη νὰ ἔχη δύο μάτια· καὶ ἕνας λόγος ποῦ πρέπει νὰ εὐχώμεθα μακρὰν ἰδιωτείαν εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρου, εἶναι καὶ ὁ μονόφθαλμος ἀστυνόμος τὸν ὅποιον μᾶς προητοίμαζε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ὑπουργοῦ του βίου.

Γίνονται ὅμως ἐκατόφθαλμοι οἱ ἀστυνόμοι ὅταν οἱ πολῖται συντρέχωσι τὴν ἀστυνομίαν· καὶ εἶναι μύριαι αἱ συνδρομαὶ τὰς ὁποίας οἱ τίμιοι πολῖται δύνανται νὰ προσφέρωσιν.

Ὅταν εἶσαι γελοῖος νεανίας, καυχώμενος ὅτι ἀνήκεις εἰς ἀνωτέραν ἢθην κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἐνοικιάζων μεσάνυκτα ἀμαζαν εἰσάγης ἐντὸς αὐτῆς δύο τρεῖς πόρνας τῶν τριῶν, κορυβαντιῶν δὲ καὶ μαινόμενος μετ' αὐτῶν διατάσῃ τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τρέχη ἀπὸ βυτῆρος καὶ τὸν παρατηροῦντά σοι τὴν κακοήθειαν αὐτὴν κλητῆρα ὑβρίζης, τότε δὲν δύνασαι νὰ ὀνομασθῆς πολίτης, ἀλλὰ . . . ἀπλούστατα ξόανον.

Τῆς ἀλλοίας ἡ ἀστυνομία ἀνεῦρε περιστέρια κλαπέντα. Κανείς δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλει προηγουμένως τὴν κλοπὴν· ἐφυλάχθησαν δύο τρεῖς ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀπεδόθη εἰς αὐτὰ ἡ ἐλευθερία. Κάλλιστα διὰ τὰ περιστέρια, ἀλλὰ διὰ τὸν κύριόν των . . . τίς πταίει;

Αἱ ὀρνιθοκλοπαὶ πολλάκις εἶναι καθαρὰ προϊόντα κουζουνοῦ ἐρώτων.

Εἰσέρχεται τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς δούλης ἢ τῆς παραμάνας σας σφριγῶν πυροσβέστης ἢ κλωστομύσταξ πυροβολιστῆς. Γίνεται ἐκεῖ ὅ,τι συνήθως συμβαίνει μεταξὺ πυρός καὶ ὕδατος· πότε τὸ νερὸ λυγώνει καὶ σβύνει ἐντὸς τοῦ πυρός, πότε τὸ πῦρ ἐντὸς τοῦ ὕδατος· εἰς ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις τὰ δύο γίνονται ἕνα.

Φεύγει ὁ πυροσβέστης ἢ ὁ πυροβολιστῆς.

— Ἄμ! δὲ θὰ μοῦ δώσης καὶ κανένα σουβενίρι;

— Τί νὰ σοῦ δώσω, Γιάννη μου; . . . Ἄ! νὰ, δὲν παίρνεις μιά κότα νὰ τὴν γλεντίσης;

Καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ νοικοκυρὰ πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν!

— Μᾶς τὴν σιγύρισε πάλι ὁ μουστέρης μας;

— Ναί, ὁ παληάνθρωπος! Νὰ τὸν πιάσω καμμιά νύκτα νὰ τὸν κάμω κομμάτια.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι κράτος, εἶναι λημέρι.

Κκαλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Νοστιμώτατον ἐπεισόδιον ἐμεσολάδησε κατὰ τὴν πρώην συνεδρίασιν τῆς Τετάρτης μεταξὺ τῶν κ. κ. Πετσάλη καὶ Συνοδίου.

Ὁ πρῶτος ἀπεκάλεσε τὸν δεύτερον ψωριάστην. Τοῦτο ἐτάραξε φυσικὰ τὴν βουλὴν, διότι ἡ πρὸς τὸν κύριον Συνοδινὸν ἀποδοθεῖσα ἀσθένεια εἶναι κολλητικὴ.

Ὅλοι ἐταράχθησαν καὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀφήσουν μόνον τὸν κ. Συνοδινὸν ἐν τῇ βουλῇ, ἐν ἣ περιπτώσει δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐξέλθῃ μόνος του, ὅτε ὁ κ. πρόεδρος ὑποχρέωσε τὸν κ. Πετσάλην νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν λέξιν του.

— Ἄν τὸ εἶπα, ἀπήντησεν ἀστείωτάτα ὁ κ. Πετσάλης, τότε τὴν ἀνακαλῶ.

Εἰς μερικὰ καφενεῖα περιέρχεται εἰς τὸ ἐξῆς δίλημμα, γνωρίζων ὅτι ὁ καφές σου ἐβρασαν ἀπὸ κατασταλάγματα ἄλλων προηγουμένων καφέδων :

Ἡ νὰ μὴν τὸν πῆς ἕνα τῶν προκατόχων σου ἢ νὰ τὸν βροφήσης καὶ τὸ καταπάτι μαζὺ χάριν τῶν διαδόχων σου, ἵνα μὴ μαρτυρήσουν, ὅπως σὺ καὶ ἐκεῖνοι.

Ζητοῦνται μάρτυρες διὰ τὸν ἱερὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Ὁδείου μεταξὺ ἐνός ὑποχρεωτικοῦ θαυμαστοῦ καὶ ἐνός ἀμερολήπτου :

— Βίδες, φίλε μου, τί θαυμάσια παριστάνουν.

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι ἀποτρόπαια παριστάνουν.

Ἡκούσθη ὁ ἐξῆς μελαγχολικὸς μονόλογος τοῦ κυρίου Κουμουνδούρου :

«Τί ἐλαφρότερον πτίλου; — Κονιορτός. — Τί δὲ κονιορτός; — Ἄνεμος. — Τί δὲ ἀνέμου; — Ἰωνή. — Τί δὲ γυναικός; — Πλειοψηφία.»

Οὐδέποτε Βουλὴ ἐλληνικὴ εἰργάσθη μὲ τόσῃν ταχύτητά ὡς ἡ ἐρετεινὴ. Τὸ ἄρμα τῶν ἀροτήρων βοῶν, παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, βαίνει ταχύτερον τοῦ σιδηροδρόμου μας τοῦ ὁποίου τὰ διαλειμμάτα εἶναι μεγαλειότερα τῶν διαλειμμάτων τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν ὁ κ. πρωθυπουργὸς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος. Ὁμοιάζει ἀμαξηλάτην τοῦ ὁποίου οἱ ἵπποι πετοῦν ἀπ' τὸ τρέξιμο, ἀλλ' ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ τοῖς ἐπισηεῖ τὴν μάστιγα ἐκ τοῦ φόβου μὴ χαλαρωθῇ ὁ δρόμος των.

Καμμὶὰ φορὰ καὶ οἱ φίλοι γίνονται ὄχληροί. Ὁμιλῶν περὶ τῆς στρατιωτικῆς προτάσεως τοῦ κ. Σ. Πετιμεζᾶ, ὁ φίλος του κ. Βαλτινὸς εἶπε: «προβλέπω ὅτι ἡ κυβερνησις θέλει ποιῆσαι ἐκποδῶν τὴν πρότασιν τοῦ κ. Πετιμεζᾶ, πρὶν ἢ λάθωμεν καιρὸν νὰ τὴν χωρεθώμεν».

Τί διάβολο! γαλέτταις εἶναι καὶ αἱ προτάσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τόσῃν δύσκολα χωνεύονται.

Ὁ Θεοφιλέων ἢ Περιστερεὼν τοῦ κ. Χωρέμη ὑψώθη καθ' ἕνα ἀκόμα πῆχυν, διὰ τῆς ἐπιθέσεως μαρμαρινῶν κυγκλίδων. Δὲν σᾶς εἶπομεν ὅτι τὸ σπῆτι αὐτὸ Θεὸ—φιλᾶ; Εἶναι ἀδύνατον, θὰ τὸν φθάσῃ τὸν Γέρο τοῦ Κόκκου καὶ θὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ.

Εὐχαρίστως μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ ἡ γυμναστικὴ εἰς τὸ Διδασκαλεῖον.

Διὰ τοιούτων μέτρων τὸ εἰρηνικώτατον ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν γίνεται πολεμικώτατον καὶ ἐθνωφελέστατον.

Ὁ κ. Βαλτινὸς εἰς τὴν τελευταίαν του ἀγόρευσιν ἀφοῦ ὠμίλησεν ἐπὶ μισῇ ὥρᾳ, ἀδλα ταῦτα, εἶπε, «τὰ εἶπον διότι, κατ' ἐμὲ κριτὴν, καὶ τὸ σύστημα τῶν φορολογικῶν καὶ τὸ σύστημα τῶν στρατιωτικῶν, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἡ κυβερνησις, πηγάζουσι ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τὴν ὁποῖαν ἐννοεῖ ν' ἀκολουθήσῃ».

Δὲν ἤξιζεν ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ τὸ ἀερίφως τοῦ Ἐδδισῶν;

Ἐστερα ὠμίλησε ἀκόμη μίαν ὥραν διὰ ν' ἀποδείξῃ μετὰ μεγάλης μετριοπροσόνης προθέτων ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ σφάλλῃ εἰς τὴν ὁλως νέαν ἰδέαν ἣν προάγει εἰς φῶς, ὅτι καὶ τὰ δύο αὐτὰ νομοσχέδια ἐνισχύουσι πράγματι τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Τρικούπη.»

Καὶ ὁλος ὁ κόσμος νὰ νομίζῃ ὅτι τὰ νομοσχέδια αὐτὰ τὰ ἔφερον ὁ κ. Τρικούπης διὰ νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν πολιτικὴν του !!

Ἡ τελευταία του ἀνακάλυψις εἶναι ὅτι ἡ Γερμανία κατὰ τὰς τελευταίας εἰδησεις ἐξοπλίζεται !!

— Κατὰ τί μπορεῖ νὰ διαφέρῃ ὁ Βίσμαρκ τοῦ κ. Δεληγιάννη;

— Ὁ Βίσμαρκ γεννήθηκε πρωταπριλιά καὶ δὲν λέγει ψεύματα· ὁ κ. Δεληγιάννης, χωρὶς νὰ γεννηθῇ πρωταπριλιά, μόνον ψεύματα λέγει.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος χύνει ἱκανὸν φῶς καὶ ἐπὶ τῆς παραμορφώσεως τῶν πρακτικῶν, ἣν ταχυδακτυλουργικώτατα ἔκαμεν ἐν τῇ Πρωτῇ ὁ κ. Δεληγιάννης καὶ ἣν ὁ κ. πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἠναγκάσθη προχθὲς νὰ ἐπανορθώσῃ.

Ξεύρετε ὅτι ἀπὸ μιᾶς τοιαύτης νοθεύσεως τῶν πρακτικῶν χρονολογεῖται τὸ περίφημον καταστᾶν: Μὴ Χάνεσαι! τοῦ Κουμουνδούρου.

Παρατηρήσαντος τότε τὴν νοθείαν τοῦ στενογράφου, ὁ Κουμουνδούρος ἀρελέστατα τῷ ἀπήντησε :

— Μὴ Χάνεσαι.

Διὰ τὸ ἀμέμητον ποίημα «Κοσμογονία» τοῦ φιλότατου συνεργάτου μας Κόκκου καμμία ἐφημερίς οὔτε γρῶ ἔγραψεν.

Οὔτε τὸ περιμέναμε, διότι ἐξαντλούμεναι αἱ συναδέλφοι εἰς ἐπαίνους τῶν Σισίνηδων, οὔτε καιρὸν ἔχουν, οὔτε ἀντίληψιν, νὰ αἰσθανθοῦν τοιαῦτα κάλλη ποιητικά.

Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἐγένοντο δύο ἀθωώσεις στρατιωτικῶν κατηγορουμένων ἐπὶ φόνῳ, αἵτινες ἐξέπληξαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀθωωθέντας. Καὶ ἡ μὲν πρώτη παρήλθεν ἀπαράτητος, διότι τόσα περιστατικά καθίστων τὸν φόνον ἐκεῖνον σχεδὸν μοιραῖον, μὴ ἔχοντα οὐδὲν στοιχεῖον ἐλευθερίας βουλήσεως.

Ἄλλ' εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν κατηγορεῖτο εἰς ὑπολογαγὸς ὡς φονεὺς νεαρωτάτου ποιμένος, ἐνῶ εἶδσκε τὸ ποιμνίον του, καὶ μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ὠμολόγησεν ὅτι ἦτο ζωοκλέπτης.

Ἐνθυμούμεθα ὅτι αἱ Νέαι Ἰδέαι εἶχον δημοσιεύσει τραγικωτάτην περιγραφὴν τοῦ φόνου τούτου, καὶ ὅσοι εἶχον ἀναγνώσει αὐτὴν ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος θὰ κατεδικάζετο ἀφρευτῶς εἰς θανατικὴν ποινὴν, τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς δὲν κατηργήσαμεν ἀκόμη.

Ἄλλ' οἱ κύριοι Στρατοδίκαι μετέτρεψαν τὴν θανατικὴν ποινὴν εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀθώωσης.

Λοιπὸν δὲν ἐγένετο φόνος;

Καὶ τότε πῶς ὁ ὡς φονεὺς κατηγορηθεὶς ἀκόμη δὲν ἐδημοσίευσεν διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι θὰ καταγγεῖλῃ ὡς συκοφάντην τὸν συντάκτην τῶν Νέων Ἰδεῶν;

Ἐνόσω τοῦτο δὲν πράττῃ καὶ ἐνόσω δὲν ἀποδειχθῇ ἀληθὴς ἡ συκοφαντία, ὁ κόσμος ὁλος θὰ τὸν θεωρῇ φονέα καὶ τὸ στρατοδικεῖον θὰ διατελῇ ὑπὸ στυγμᾶ.

Τοιοῦτο Στρατοδικεῖον εἶναι πράγματι Στρατοδικεῖον.

Νομίζομεν, μολοντοὶ δὲν ὑπάρχει καιρὸς διὰ τὴν Σύνοδον αὐτὴν, ἀλλὰ χάριν τῆς ἠθικῆς τοῦ τόπου ὅσοι βουλευταὶ δὲν ἀποδέχονται τοιαύτην ἐγκληματικὴν δικαιοσύνην, ὀφείλουσι νὰ καθυποβάλωσι νομοσχέδια δι' ὧν τὰ κοινὰ ἐγκλήματα τῶν στρατιωτικῶν νὰ ὑπαχθῶσι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν κοινῶν δικαστηρίων.

Ἄλλως ἄς κηρύξωμεν ὅτι ἐσμὲν Ἴνδοι διηρημένοι εἰς Βραχμᾶνας καὶ εἰς Παρίας.

Κυρίως δὲ τὸ ζητοῦμεν ὅτι ζητοῦμεν παρὰ τοῦ κ. Ἀριστέιδου Οἰκονόμου, ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ πιστεύωμεν ὅτι κολακεύει τὸν στρατὸν διὰ λόγους δημοκρατίας.

ΠΤΗΝΑ — ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Ὁ κ. Ἀφεντούλης καθ' ἐκάστην λαμβάνει ἀναφορὰς πτηνῶν δι' ὧν καταγγέλλουν πολλοὺς ἀξιωματικούς, ἐξερχομένους εἰς θήραν εἰς περίοδον καθ' ἣν εἰς οὐδὲν πεπολιτισμένον κράτος ἐπιτρέπεται τοιαύτη, ἕνεκα τῆς συμπιπτώσεως ὠτοκίας τῶν πτηνῶν.

Τὸ ἐπὶ κεφαλῆς στέμμα καὶ τὰ γαλονάκια τοὺς προστατεύουσι κατὰ τῆς καταδιώξεως τῶν χερσοφυλάκων, ἀλλ' ὁ κ. Ἀφεντούλης δὲν εἶναι ἄνθρωπος ὅστις τρομάζει τὰ γαλονάκια καὶ ἀπαξ λαβὼν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν μεγάλην ὁμοσπονδίαν τῶν πτηνῶν δὲν πιστεύομεν νὰ τὴν ἀφήσῃ ἔρμαιον τῶν γαλονίων.

Μανθάνομεν ὅτι πρὸς τοῦτο εὕρισκεται εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολόγησιν ἐπιθετικῆς καὶ ἀμυντικῆς συμπαχίας μετὰ τοῦ κυρίου Μαυροῦδᾶ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

V

Sonetto

«—Αἶ ἔλα δός μου τὴν καρδιά μου πίσω
Ἦ δυὸ φιλιὰ κατὰ τὴ συμφωνία.
Γιατὶ ἄλλοιῶς θὰ σὲ καταμηνύσω
Καὶ συλλογίσου το καλά, κυρία.»

«—Νομίζεις πῶς ἀπὸ φιλαργυρία
Δὲν θέλω τὰ φιλιὰ νὰ σου μετρήσω ;
Λοιπὸν γὰρ τόκο θὲ νὰ σου χαρίσω
Κοντὰ 'ς τὰ δυὸ ἀκόμ' ἄλλα δυὸ τρία.»

Ἐξῆ φιλιὰ μετρᾷ 'ς τὸ μάγουλό μου.
Καὶ φεύγει. . . — «Αἶ ποῦ πᾶς, χρυσό μου,
Δὲν ἀγαπῶ ποτὲ τὴν ἀδικία.

Ἐς τὰ ἑκατὸ διάκοσια νὰ κρατήσω
Δὲν ἤμπορῶ, εἶνε τοκογλυφία.
Τρία φιλιὰ, τὰ βέστα. . . πάρε πίσω.»

Ἄράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄθηναϊκὴ οἰκογένεια ἐκδραμοῦσα εἰς Φάληρον ἐπρογευ-
ματίζεν εἰς τὸ ἐκεῖ αὐτοσχέδιον ξενοδοχεῖον — Καρμενέιον.

Ἡ κόρη ἥτις ἤλπιζε νὰ βροφήσῃ ἐν ὤν ἀλά κόκ (ἦν δὲ
ἐκεῖ καὶ ὁ δὲ Κόκ) βλέπει αἰφνης ξεμουτίζον πουλάκι ὅπερ
ἐζήτει νὰ τῆς πῆ κάτι τι.

— Ἄ ! τ' εἶν' αὐτό !

— Ἄφορμῆ, ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ, γὰρ νὰ μᾶς περάσῃ ὁ ξε-
νοδόχος καὶ ἓνα πουλάκι εἰς τὸ λογαριασμό.

Μεταξὺ ἀθηναίων δεσποινῶν :

— Ξεύρεις δὰ καυμένη, πῶς ἡ τάδε ἔχασε τὸν ἄνδρα
τῆς ;

— Ἄ ! πῶς τὴ λυποῦμαι ;

Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς :

— Ἀὐτὸ νὰ εἶχε μόνον αὐτόνα ;

Μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ ἑξαετοῦς :

— Πέ μας παιδί μου, πῶς ἐγίνε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστά-
σεως τοῦ Λαζάρου ;

— Ὅταν πέθανε, μαμά, πενοῦσε* λοιπὸν δὲν μπόρεσε
νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μέραις πείνα, σηκώθηκε
γὰρ νὰ φάγῃ, τὸν εἶδε ὁ Χριστὸς καὶ τὸν λυπήθηκε καὶ
δὲν τὸν ἄφησε νὰ ξαναποθάνῃ.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐσχημοσύνης :

Νὰ ἔρῃς πλατωνικῶς καὶ νὰ προσφέρῃς εἰς τὴν ἐρωμένην
σου τὴν φωτογραφίαν σου πάντοτε μισῆν, en buste, διὰ
λόγους εὐνοήτους.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ
ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
Η ΜΑΣΣΑΛΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ὑπὸ τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΣΛΑΝΗ

Τὸ **Μέγα ἑστιατόριόν του** εἶναι ἀνοικτὸν ὡς κη-
ποι, τὰ φαγητὰ του εὐώδη ὡς τριαντάφυλλα, τὸ ὄλον εἶ-
ναι ἀνοίξεις τοῦ στομάχου.

ΣΗΜΕΡΟΝ

ΘΑ ΠΕΙΝΑΤΕ ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΦΑΤΕ ΕΚΕΙ.

Ἄλλος γὰρ τὴν Μασσαλία ?

ΧΙΛΙΑ ΜΗΙΖΟΥΔΑΚΙΑ

κινουῦντα τὴν ὄρεξιν, γαργαλίζοντα τὸν ὀφθαλμὸν, προκα-
λοῦντα ἔρωτα, σύντροφοι ἄφωνοι, διόλου ὀχληροὶ, ἐμπορευ-
μάτια φαντασίας, δύνασθε νὰ τὰ ἀγοράσητε **ἐφθηνότατα**
εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΙΦΑΡΤ

Ο ΘΕΟΣ ΕΔΩΚΕΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ

πτερὰ, λέγουν οἱ ποιηταὶ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας κόμην.

Ἄσσαι δὲν εἶσθε ἄγγελοι

πηγαίνετε εἰς τὸ **Ἄγγελοποιεῖον — Κουρεῖον** τοῦ κ.
Λεοῦση, Ὁδὸς Σταθίου, ἀντικρὸ τῶν Βασιλικῶν Σταθ-
λῶν ἔνθα θέλετε εὔρει

ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

μαλλικῶν, πλεξίδων, σινικῶν καὶ περουκῶν.

ΤΟΥΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ
TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα
τὸ φυλακτικόν τῆς ὀραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ
δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωμα-
τοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ
τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς
φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονίκητος.

Παρά Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἐρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ' ΟΡΟΣ ΤΡΙΤΟΣ
EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-
τευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας
τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμ-
ποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπόριον Κ. Ὀλυμπίου ὁδὸς Ἐρμοῦ 206.